

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **K. B.**, zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2024, čj. OAM-75/ZA-ZA11-ZA17-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2024, čj. 4 Az 15/2024-23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto usnesení žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Žalovaný se podle městského soudu dostatečně zabýval individuálními okolnostmi případu, na základě kterých vyhodnotil, že žalobci nesvědčí žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Dluhy, které má žalobce v zemi původu, nelze s ohledem na judikaturu správních soudů považovat za relevantní azylový důvod. Ve správním řízení žalobce netvrdil, že by věřitel uplatňoval své pohledávky nezákonnými prostředky (měl se s pohledávkami obrátit na policii). Ochranu, kterou podle informace MZV ČR k činnosti policie ve vztahu k ochraně práv občanů na dostatečné úrovni (včetně možnosti stížnosti k nadřízeným orgánům nebo prokuratuře) státní orgány poskytují, žalobce nevyužil. Z judikatury přitom vyplývá, že v případě jednání soukromých osob musí žadatel využít nejprve prostředky ochrany v domovském státu.

[3] Informace k bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu, podle které žalovaný hodnotil situaci v zemi původu žalobce, splňuje podmínky stanovené judikaturou (rozsudek NSS z 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Přičemž žalovaný shromáždil i další materiály týkající se země původu. Městský soud považoval za dostatečné také úvahy žalovaného týkající se podmínek pro udělení humanitárního azylu.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Městský soud podle stěžovatele převzal nekriticky závěry žalovaného týkající se funkčnosti policie a státních složek bez vlastní úvahy. Stěžovatel již ve správním řízení upozornil na své zkušenosti s korupcí státních složek v zemi původu. Z toho důvodu se domnívá, že věřitel, který má větší ekonomické prostředky, může mít vliv i na státní orgány, které stěžovateli pak neposkytnou ochranu. Z podkladů ve správním spisu a z rozhodnutí žalovaného vyplývají pochybnosti týkající se možnosti domáhat se ochrany v zemi původu, například chybějící orgán podobný Generální inspekci bezpečnostních sborů. Z uvedeného podle stěžovatele vyplývá, že obavy o jeho život a že mu v zemi původu nebude poskytnuta ochrana, jsou oprávněné. Tyto domněnky jsou posíleny tím, že výhrůžkám čelil již v zemi původu.

[5] Žalovaný se ztotožnil se závěry městského soudu.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[7] Kasační stížnost není přijatelná.

[8] K tvrzenému nekritickému převzetí závěrů žalovaného ze strany městského soudu tedy námitce nedostatečného odůvodnění rozsudku městského soudu, lze uvést, že pokud je rozhodnutí správního orgánu dostatečně odůvodněno, je možné, aby správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení na takové závěry odkázal a ztotožnil se s nimi (rozsudky NSS z 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, z 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013-128, z 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015-31, či z 22. 3. 2023, čj. 4 Afs 109/2022-32). V posuzované věci nadto městský soud pouze nepřevzal závěry žalovaného, nýbrž v napadeném rozsudku vyslovil vlastní úvahy ohledně možnosti vyhledat pomoc u státních orgánů v zemi původu, včetně mechanismů chránících osoby před nezákonnou činností policie (body 26 a 27 napadeného rozsudku). Námitka nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku proto nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

[9] V kasační stížnosti stěžovatel rovněž namítl, že má obavy z korupce státních složek v zemi původu, se kterou má vlastní zkušenosti. Toho by mohl využít věřitel, který

pokračování

disponuje většími ekonomickými prostředky. Stěžovatel však tuto argumentaci neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se proto touto argumentací, poprvé uplatněnou až v kasační stížnosti, jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nezabýval (rozsudky NSS z 10. 8. 2017, čj. 9 As 136/2017-47, bod 14, či z 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 464/2018-24, body 23 a 24).

[10] Stěžovatel dále namítal, stejně jako v žalobě, neexistenci orgánu podobného Generální inspekci bezpečnostních sborů. Takto zopakovaná argumentace však nepředstavuje kvalifikovanou polemiku s výše shrnutými závěry městského soudu (bod [2] tohoto usnesení), který na shodnou žalobní námitku reagoval vlastní svébytnou argumentací poukazující na to, že ve vztahu k policii existuje možnost stížnosti k nadřízeným orgánům nebo k prokuratuře. Jestliže na toto vypořádání stěžovatel nereaguje a nespornuje je, ale pouze znovu zmiňuje, že neexistuje orgán podobný Generální inspekci bezpečnostních sborů, jde o argumentaci nepřipustnou (usnesení NSS z 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, body 5, 12 a 13, z 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36, bod 13, či z 18. 12. 2024, čj. 8 Afs 34/2024-25, bod 13).

III. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. března 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu